

Нѣка за това ни послужи примѣра на Дончо.

Той спѣше въ градината подѣ кестена. Бѣше срѣдѣ нощъ, когато силна буря залюлѣ кестена и бързата свѣтканица освети цѣлия дворъ. Дончо се стрѣснѣ. Въ това врѣме надѣ главата му нѣщо се развика.

— Какво ще е това? Да ли е нѣкоя самодива, или талъсъмъ? — Мислѣше Дончо.

Но той не вѣрваше въ тѣзи нѣща. Той знаеше, че всички талъсъми и самодиви сѣ хорски измислици, отъ които се плашѣтъ само страхливитѣ. Той скочи поскоро, сграбчи една тояга и се спуснѣ дебившкомъ къмъ гласѣтъ. На купѣтъ бѣше кацнѣлъ бухалъ. Дончо издебнѣ прѣдпазливо бухала, издигнѣ тоягата и птицата паднѣ въ неговитѣ крака. Зарадвавъ отъ сполуката си, той взе бухала и се затече въ къщи да събуди майка си, за да ѣ се похвали.

НЕМИЛОСТИВИ ДѢЦА.

рай нашето училище тече малка вада. Кога ни пуснѣтъ, много обичаме да ѣх прѣскачаме и да се опитваме кой ще прѣскочи най-широкото мѣсто. Единъ петъчъенъ день, когато отивахме да прѣскачаме, съгледахме двѣ момчета, които се мѣчехѣ да удавиѣтъ едно малко сиво

котенце.

Най-напрѣдѣ ги видѣ Стоянъ Петровъ и се затече къмъ тѣхъ. Следѣ него отидохме и ние. И какво да видимъ! — котенцето бѣше измокрено до кости и едвамъ се чуваше гласѣтъ му. То бѣше почти на умирање. Всички се ядосахме на тѣзи момчета и насмалко щѣхме да имъ отплатимъ съ бой. Взехме котенцето и го турихме на топло мѣсто.